

23/10. 2008. st. ing. Karpíšek - na poměrní VG Praha

24. 3. 2005 - ing. Karpíšek

č. 4 To 57/2008-2087, u dne 23/10. 2008

ČESKÁ REPUBLIKA

2/12. 2004. st. ing. Petr Fiala

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne
KRAJSKÝ SOUD V PLZNI

dne 14. pros. 2008

12. pros. 2008

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení, konaném dne 22. října 2004 v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Boučka a přísedících Květy Knoflíčkové a Františka Zieglera, t a k t o:

Obžalovaný

Ing. M. K.

nar. [redacted] v Karlových Varech, bytem [redacted], okres Chomutov, vedoucí dopravy Druhé severočeské stavební společnosti – spol. s r.o. se sídlem Okounov 65, Perštejn, okr. Chomutov,

je v i n e n,

že

v Plzni, v době od 17.6.1994 do 15.8.1994, po předchozí vzájemné dohodě s obžalovaným Ing. M. K. provedla nezjištěná osoba zásah do počítačového systému Derby 2.0 užívaného Kreditní bankou Plzeň, a.s., přičemž tímto zásahem převedla jednak z účtů vedených Kreditní bankou Plzeň, a.s. pro různé majitele, jednak z účtů, které nebyly Kreditní bankou Plzeň, a.s. vedeny, různé vysoké finanční částky, a to na účty vedené u Kreditní banky Plzeň, a.s. pod čísly [redacted], [redacted] a [redacted], které za tímto účelem založil obžalovaný Ing. M. K., který následně v době od 27.7.1994 do 9.9.1994 provedl z těchto účtů hotovostní výběry v celkové výši 780.096,37 Kč, a dále v době od 27.7.1994 do 5.8.1994 založil další běžné účty, a to u Agrobanky Praha, a.s.

filiálka Plzeň č. [redacted], u ČSOB, a.s., pobočka Plzeň účet č. [redacted], u IPB, a.s., oblastní pobočka Plzeň účet č. [redacted], u Plzeňské banky, a.s. účet č. [redacted] a u České spořitelny, a.s., okresní pobočka v Plzni účet č. [redacted], přičemž na tyto účty postupně v době od 5.8.1994 do 12.8.1994 převedl z účtů založených v Kreditní bance Plzeň, a.s. finanční částku v celkové výši 3.649.800,-Kč, kterou postupně vybral a peníze použil přesně nezjištěným způsobem, přičemž tímto jednáním způsobil Kreditní bance Plzeň, a.s. škodu v celkové výši 4.429.896,37 Kč,

t e d y ke škodě cizího majetku sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil takovým činem značnou škodu,

č í m ž s p á c h a l

trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1,3 písm. b) tr.zák. ve znění zákona č. 265/2001 Sb., a

o d s u z u j e s e

podle § 250 odst. 3 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání **d v o u (2) roků.**

Podle § 58 odst. 1 tr.zák. a § 59 odst. 1 tr.zák. se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **t ř í (3) roků.**

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. je obžalovaný povinen zaplatit poškozené společnosti City Invest Limited se sídlem 214A Golders Green Road, NW11 9 AT Londýn, Velká Británie na náhradu škody částku 4.429.896,37 Kč.

Naproti tomu se obžalovaný

Ing. P [redacted] H [redacted],

nar. [redacted] v Plzni, bez zaměstnání, bytem [redacted],

podle § 226 písm. c) tr.řádu

z p r o š t ů j e o b ž a l o b y

pro skutek, že

v Plzni, v době od 17.6.1994 do 15.8.1994, po předchozí vzájemné dohodě s obžalovaným Ing. M [redacted] K [redacted] provedl Ing. P [redacted] H [redacted], v té době odborný programátor Kreditní banky Plzeň, a.s., odboru automatizace a informatiky, oddělení automatizace, zásah do počítačového systému Derby 2.0 užívaného Kreditní bankou Plzeň, a.s., přičemž tímto zásahem postupně převedl jednak z účtů vedených Kreditní bankou Plzeň, a.s. pro různé majitele, jednak z účtů, které nebyly Kreditní bankou Plzeň, a.s. vedeny, různé vysoké finanční částky, a to na účty vedené u Kreditní banky Plzeň, a.s. pod čísly [redacted], [redacted] a [redacted], které za tímto

účelem založil obžalovaný Ing. M. K., který následně v době od 27.7.1994 do 9.9.1994 provedl z těchto účtů hotovostní výběry v celkové výši 780.096,37 Kč, a dále v době od 27.7.1994 do 5.8.1994 založil další běžné účty, a to u Agrobanky Praha, a.s., filiálka Plzeň účet č. [redacted], u ČSOB, a.s., pobočka Plzeň účet č. [redacted], u IPB, a.s. oblastní pobočka Plzeň účet č. [redacted], u Plzeňské banky, a.s. účet č. [redacted] a u České spořitelny, a.s. okresní pobočka v Plzni účet č. [redacted], přičemž na tyto účty postupně v době od 5.8.1994 do 12.8.1994 převedl z účtů založených v Kreditní bance Plzeň, a.s. finanční částku v celkové výši 3.649.800,-Kč, kterou postupně vybral, přičemž tímto jednáním byla Kreditní bance Plzeň, a.s. způsobena škoda v celkové výši 4.429.896,37 Kč,

č í m ž m ě l s p á c h a t

trestný čin poškození a zneužití záznamu na nosiči informací podle § 257a odst. 1 písm. c), odst. 3 tr.zák. v jednočinném souběhu s trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1,4 tr.zák.

O d ů v o d n ě n í

Krajský soud v Plzni rozhodoval v této věci již opakovaně, byť v jiném složení senátu. Rozsudkem ze dne 17. 10. 2001 byli oba obžalovaní zproštěni obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu a poškozená Kreditní banka a.s. v likvidaci byla podle § 229 odst. 3 trestního řádu s uplatněným nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. K odvolání Krajského státního zástupce v Plzni byl usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 3. 2002 sp. zn. 4 To 112/01 napadený rozsudek v celém rozsahu zrušen a krajskému soudu bylo přikázáno věc znovu projednat a rozhodnout. Po doplněném dokazování, které ve zrušovací usnesení Vrchní soud uložil provést, rozhodl krajský soud znovu, když rozsudkem ze dne 25. 10. 2002. Tímto rozsudkem opět oba obžalovaní zprostil obžaloby ve smyslu § 226 písm. c) trestního řádu a podle § 229 odst. 3 trestního řádu poškozenou společnost Investiční Klub, a.s., Na Poříčí 25, 110 00 Praha 1, odkázal s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Také tento rozsudek byl usnesením ze dne 9. 1. 2003 č.j. 4 To 95/02-1628 podle § 258 odst. 1 písm. b),f) trestního řádu zrušen napadený rozsudek a krajskému soudu přikázal ve věci znovu jednat a rozhodnout. V tomto případě již vrchní soud nedal krajskému soudu žádné pokyny ohledně dalšího dokazování, neboť jej považoval již za úplné. Výhrady však měl vůči hodnocení důkazů, když došel k závěru, že krajský soud nepostupoval zcela souladu s § 2 odst. 6 trestního řádu. Krajský soud v Plzni pak, aniž by prováděl další dokazování, rozhodl rozsudkem ze dne 18. 3. 2003 tak, že oba obžalovaní opětovně podle § 226 písm.c) trestního řádu zprostil obžaloby a poškozenou společnost City Invest Limited odkázal s nárokem na náhradu škody podle § 226 písm.c) trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 6. 2003, sp.zn. 4 To 33/03 byl tento rozsudek opětovně zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu projednání a rozhodnutí. Navíc byla věc přikázána podle § 262 trestního řádu senátu v jiném složení.

Krajský soud v Plzni provedl opětovně celé dokazování a doplnil jej nad ještě důkazy dalšími, týkajícími se především obžalovaného K[reditační banka]. Z takto provedených důkazů bylo nepochybně zjištěno, že v Kreditní bance a.s. Plzeň, v době od 17.6.1994 do 15.8.1994, došlo k zásahu do počítačového systému Derby 2.0, přičemž podle zjištění soudu tento zásah provedla nezjištěná osoba, mající do tohoto systému přístup. Zásahem do systému tato osoba převedla jednak z účtů vedených Kreditní bankou Plzeň, a.s. pro různé majitele, jednak z účtů, které nebyly Kreditní bankou Plzeň, a.s. vedeny, různě vysoké finanční částky (viz níže), a to na účty vedené u Kreditní banky Plzeň, a.s. pod čísly [redacted], [redacted] a [redacted], které za tímto účelem založil obžalovaný Ing. M[redacted] K[redacted]. Ten pak v době od 27.7.1994 do 9.9.1994 provedl z těchto účtů hotovostní výběry v celkové výši 780.096,37 Kč, a dále v době od 27.7.1994 do 5.8.1994 založil další běžné účty, a to u Agrobanky Praha, a.s. filiálka Plzeň č. [redacted], u ČSOB, a.s., pobočka Plzeň účet č. [redacted], u IPB, a.s., oblastní pobočka Plzeň účet č. [redacted], u Plzeňské banky, a.s. účet č. [redacted] a u České spořitelny, a.s., okresní pobočka v Plzni účet č. [redacted], přičemž na tyto účty postupně v době od 5.8.1994 do 12.8.1994 převedl z účtů založených v Kreditní bance Plzeň, a.s. finanční částku v celkové výši 3.649.800,-Kč, kterou postupně vybral, přičemž tímto jednáním způsobil tehdy ještě existující Kreditní bance Plzeň, a.s. škodu v celkové výši 4.429.896,37 Kč.

Obžalovaný K[redacted] svou vinu od počátku řízení popíral. V přípravném řízení dne 17. 3. 1999 uvedl, že měl u Kreditní banky založeny dva účty, a to ve filiálkách v Karlových Varech a Klášterci nad Ohří. Po krachu Kreditní banky si založil účet u Komerční banky a.s. Praha v pobočce Kadaň. Pokud byly obžalovanému předloženy smlouvy o založení účtů ze dne č. [redacted] ze dne 23. 5. 1994, [redacted] ze dne 4. 8. 1994, [redacted] ze dne 27. 7. 1994, [redacted] ze dne 27. 7. 1994, [redacted] ze dne 4. 8. 1994, č. [redacted] ze dne 27. 7. 1994, č. [redacted] ze dne 4. 8. 1994 a č. [redacted] ze dne 5. 8. 1994, pak pouze uvedl, že tyto smlouvy mu nic neříkají, podpisy na smlouvách nejsou jeho, podepisuje se jinak, zkráceně. Obžalovaný připustil, že v minulosti ztratil občanský průkaz, ale na okolnosti ztráty si nepamatuje. Dále se vyjadřoval k osobě spoluobžalovaného H[redacted]. Uvedl, že se znají, zejména ze sportovních aktivit, kdy spolu hráli volejbal. Věděl, že obžalovaný H[redacted] pracuje v Kreditní bance, ovšem jeho oprávnění ohledně počítačového vybavení neznal. To, že měl možnost manipulovat s účty, se dozvěděl až od policie. Připustil také, že byl v nějaké kanceláři v Kreditní bance, ovšem neví, zda to byla kancelář H[redacted]. Pokud mu byly předloženy výpisy z jeho účtů, kam přišly v roce 1996 platby od společnosti K[redacted] s.r.o. obžalovaného H[redacted], uvedl k tomu, že v roce 1995 nebo 1996 prodal v Karlových Varech byt, za který obdržel 700.000,- Kč. Dohodl se s obžalovaným H[redacted], že mu pomůže peníze zúročit. Když obžalovaný K[redacted] začal stavět dům, potřeboval peníze a obžalovaný H[redacted] mu je touto formou zaslal. V další výpovědi dne 21. 5. 1999 uvedl na svou obhajobu, že v červenci 1994 zcela jistě pracoval ve firmě K[redacted] pana P[redacted] a byl s ním domluven na ukončení pracovního poměru k 31. 8. 1994. V srpnu téhož roku pak byl nemocen. K datu 27. 7. 1994, kdy byl založen jeden z výše uvedených účtů, se nemohl vyjádřit, nicméně uvedl, že dohlížel na chod celé firmy a nebylo možné, aby se vzdálil ze zaměstnání na delší dobu. V období od 1. do 5. 8. 1994 pak byl na volejbalovém soustředění s klubem VTJ Žatec v Pernštýně. Toto soustředění si dobře pamatuje. Na toto

soustředění pak navazoval turnaj v Dřevěnicích. Soustředění nemohl opustit jednak proto, že byl nováček a jednak kvůli samotnému programu. Ve dnech 31. 8. až 2. 9. 1994 se stěhoval do nového bytu, při čemž mu pomáhali M [] J [] a J [] C []. V září nastoupil do nového zaměstnání, kde zastupoval vedoucí dopravy. Celou pracovní dobu byl u vysílačky a do návratu posledního stroje nesměl opustit pracoviště. Obžalovaný pak dále uvedl, že v rozhodné době byl společně s obžalovaným H [] na turnaji ve Stuttgartu a připustil, že si nechával u něj v kanceláři v Kreditní bance osobní věci. Někdy v té době také zjistil ztrátu občanského průkazu, mohlo k ní dojít právě v Plzni. Ztrátu hlásil v Karlových Varech.

Obžalovaný pak byl vyslechnut opakovaně i hlavním líčením, kde na původních výpovědích setrval a dále uvedl, že si dobře pamatuje na zmíněné soustředění s VTJ Žatec, neboť předtím hrál 10 let v Plzni a toto bylo jeho první soustředění po přestupu. Poté popsal poměrně podrobně průběh turnaje včetně programu jednotlivých dnů. Podle něj nebylo možno soustředění opustit. V další výpovědi uvedl, že kontaktoval některé svědky, např. F [], F [] a K [], aby si oživil některé události. V žádném případě je nenabádal, aby vypovídali v jeho prospěch.

V hlavním líčení pak byla provedena řada důkazů, týkajících se jednak skutkového stavu, jednak účasti či neúčasti obžalovaného K [] na tomto skutku. Takto bylo především z listinných důkazů zjištěno, že skutečně došlo v předmětném období k neoprávněnému zásahu do systému Derby 2.0 v Kreditní bance Plzeň, následkem čehož byly popsány bankovní operace, uvedené ve výroku rozsudku. Soud tak zjistil, že dne 23.5.1994 byl u Kreditní banky a.s. založen účet č. [] na jméno K [] M [], bytem []. Na uvedený účet byla dne 24.5.1994 vložena hotovost 100,-Kč a dne 17.6.1994 hotovost ve výši 195,-Kč. Dne 17.6.1994 na účet opakovaně přišla částka 2x po 26.076,-Kč s tím, že se mělo jednat o platbu z účtu [], což dle výpisu měl být účet společnosti Nars - expo, ve skutečnosti se však jednalo o účet vedený Kreditní bankou pro společnost Movo Plzeň, spol. s r.o. Ve výpisu z účtu této společnosti se uvedené platby nepromítly. Dále byla na uvedený účet dne 17.6.1994 vložena hotovost ve výši 45.125,10 Kč a ve výši 80.800,-Kč. Dne 15.8.1994 na uvedený účet došla částka 190.000,-Kč z účtu č. [] údajně vedeného pro společnost Comwa spol. s r.o., přičemž takovýto účet v Kreditní bance vůbec veden nebyl a částka 190.000,-Kč z účtu č. [] vedeného na jméno F [] S [], přičemž ve výpisu z tohoto účtu se platba neobjevila. Dne 5.8.1994 na výše uvedený účet došly platby 2x po 195.000,-Kč z účtu č. [] s tím, že se má jednat o platbu od I [] S [], přičemž účet uvedeného čísla v Kreditní bance vůbec veden nebyl. Dne 9.8.1994 došly platby 2x po 199.500,-Kč z účtu č. [] s tím, že se mělo jednat o platbu od F [] F [], ovšem ani účet tohoto čísla v Kreditní bance veden nebyl a konečně dne 5.8.1994 došla platba 2x ve výši 205.000,-Kč z účtu č. [] s tím, že se mělo jednat o platbu od J [] J [], ovšem účet tohoto čísla byl veden na jméno F [] F [] a zmíněná platba se ve výpisu z tohoto účtu neprojevovala. Dne 15.8.1994 pak došla platba ve výši 220.000,-Kč z účtu č. [] od J [] K []. Uvedený účet byl v Kreditní bance na jméno J [] K [] skutečně veden, ale ve výpisu z tohoto účtu se zmíněná platba neobjevila. Celkem tak na uvedený účet z jiných účtů vedených u Kreditní banky bylo připsáno 1.827.152,-Kč, přičemž na zmíněných účtech u Kreditní banky tato částka nebyla odepsána. Z uvedeného účtu byly prováděny výběry v hotovosti ve dnech 27.7.1994

v rámci ranní směny ve čtyřech případech v celkové částce 172.000,-Kč, dne 4.8.1994 v době odpolední směny v částce 4.000,-Kč, dne 8.8.1994 ve třech případech v celkové částce 104.000,-Kč, z čehož částka 25.000,- Kč byla vybrána při odpolední směně a zbylé dvě částky při směně ranní, dne 17. 8. 1994 ve třech případech v celkové částce 220.000,- Kč, z čehož částka 60.000,- Kč byla vybrána při odpolední směně a zbylé dvě částky při směně ranní, dne 24. 8. 1994 při ranní směně v částce 10.000,- Kč a dne 2. 9. 1994 rovněž při ranní směně v částce 4.568,- Kč. Dále byly z uvedeného účtu převedeny finanční částky na účty jiné. Konkrétně dne 4. 8. 1994 byl dán příkaz k převodu částky 190.000,- Kč na účet č. [REDAKCE] (účet vedený rovněž na jméno M [REDAKCE] K [REDAKCE]) a dne 5. 8. 1994 byl dán příkaz k převodu stejné částky na týž účet. Dne 8. 8. 1994 byl dán hromadný příkaz k úhradě, kterým byly na účty vedené u jiných bankovních institucí na jméno M [REDAKCE] K [REDAKCE] převedeny finanční částky, konkrétně na účet č. [REDAKCE] vedený u ČSOB a.s., pobočka Plzeň byly převedeny částky 93.200,- Kč, 98.900,- Kč a 72.500,- Kč, na účet č. [REDAKCE] vedený u IPB a.s., pobočka Plzeň částky 92.400,- Kč, 99.100,- Kč a 88.900,- Kč, na účet č. [REDAKCE] vedený u Agrobanky Praha a.s., filiálka Plzeň částky 87.300,- Kč, 89.800,- Kč a 69.200,- Kč, na účet č. [REDAKCE] vedený u Plzeňské banky a.s. částky 65.000,- Kč a 69.000,- Kč a na účet č. [REDAKCE] vedený u České spořitelny a.s., okresní pobočka v Plzni částky 45.100,- Kč a 77.600,- Kč. Dne 12. 8. 1994 byl dán další hromadný příkaz k úhradě, kterým byla na účet č. [REDAKCE] vedený u ČSOB a.s., pobočka Plzeň převedena částka 99.000,- Kč, na účet č. [REDAKCE] vedený u IPB a.s., pobočka Plzeň částka 95.000,- Kč, na účet č. [REDAKCE] vedený u Agrobanky Praha a.s., filiálka Plzeň částka 91.100,- Kč, na účet č. [REDAKCE] vedený u Plzeňské banky a.s. částka 61.900,- Kč a na účet č. [REDAKCE] vedený u České spořitelny a.s., okresní pobočka v Plzni částka 89.600,- Kč. Dne 24. 8. 1994 byla podána žádost o zrušení účtu č. [REDAKCE] a dne 29. 9. 1994 byl uvedený účet zrušen, přičemž zůstatek ve výši 0,11 Kč byl převeden na účet č. [REDAKCE]. Přesnější časová specifikace jednotlivých úkonů nebyla zjištěna. Dále pak dne 27.7.1994 byl u Kreditní banky otevřen běžný účet č. [REDAKCE], který byl rovněž veden na jméno M [REDAKCE] K [REDAKCE]. Na tento účet byla téhož dne vložena hotovost ve výši 100,-Kč. Dále na uvedený účet došly dne 9.8.1994 platby 4x po 62.500,-Kč z účtů č. [REDAKCE] a [REDAKCE], přičemž platby z prvně jmenovaného účtu měly být poukázány F [REDAKCE] I [REDAKCE], ovšem ani jeden z uvedených účtů nebyl vůbec Kreditní bankou veden. Dne 15.8.1994 na zmíněný účet měly dojít platby ve výši 130.000,-Kč z účtu č. [REDAKCE] s tím, že peníze měl poukázat F [REDAKCE] S [REDAKCE], účet tohoto čísla skutečně byl veden pro uvedenou osobu, ovšem ve výpisu z tohoto účtu se platba v uvedené výši neobjevila. Téhož dne měla dojít platba ve výši 180.000,-Kč z účtu č. [REDAKCE], kterou měla poukázat společnost Lemi Plzeň, s.r.o., ovšem ani na výpisu z tohoto účtu nebyla platba zaznamenána. Dále měla téhož dne být poukázána částka 190.000,-Kč z účtu č. [REDAKCE] společnosti Comwa spol. s.r.o., ovšem účet tohoto čísla vůbec v Kreditní bance veden nebyl. Dne 5.8.1994 došly na zmíněný účet platby ve výši 2x 195.000,-Kč z účtu č. [REDAKCE] od J [REDAKCE] J [REDAKCE], přičemž uvedený účet byl veden na jméno H [REDAKCE] F [REDAKCE] ve výpisu z tohoto účtu platby zaznamenány nebyly a 2x po 205.000,-Kč z účtu č. [REDAKCE], který v Kreditní bance vůbec veden nebyl. Celkem tak na uvedený účet byly připsány finanční prostředky v celkové výši 1.550.000,-Kč, které nebyly z žádného účtu vedeného v Kreditní bance reálně odepsány. Z uvedeného účtu byly finanční prostředky čerpány, a to jednak výběry v hotovosti, jednak formou

příkazů k úhradě. Dne 8.8.1994 byla v hotovosti vybrána částka 49.000,-Kč v průběhu ranní směny, dne 17.8.1994 byla vybrána částka 70.000,-Kč rovněž v průběhu ranní směny, dne 31.8.1994 byla vybrána částka 1.325,-Kč v průběhu ranní směny a dne 9.9.1994 byla vybrána částka 250,-Kč v průběhu směny odpolední. Dne 4.8.1994 byl dán příkaz k úhradě částky 150.000,-Kč na účet č. [REDACTED], který byl veden v Kreditní bance v Plzni na jméno M. [REDACTED] K. [REDACTED], téhož dne byl dán příkaz k úhradě částky 170.000,-Kč na stejný účet a dne 5.8.1994 byl dán příkaz k úhradě částky 250.000,-Kč na též účet. Dne 8.8.1994 byl bance předložen hromadný příkaz k úhradě, kterým byly převedeny částky na účet č. [REDACTED] vedený u ČSOB a.s., pobočka Plzeň převedena částka 62.500,- Kč, na účet č. [REDACTED] vedený u IPB a.s., pobočka Plzeň částka 89.600,- Kč, na účet č. [REDACTED] vedený u Agrobanky Praha a.s., filiálka Plzeň částka 99.100,- Kč, na účet č. [REDACTED] vedený u Plzeňské banky a.s. částka 37.800,- Kč a na účet č. [REDACTED] vedený u České spořitelny a.s., okresní pobočka v Plzni částka 49.9000,- Kč. Dne 12.8.1994 byl předán další hromadný příkaz k úhradě a na účet č. [REDACTED] vedený u ČSOB a.s., pobočka Plzeň byla převedena částka 142.500,- Kč, na účet č. [REDACTED] vedený u IPB a.s., pobočka Plzeň částka 135.000,- Kč, na účet č. [REDACTED] vedený u Agrobanky Praha a.s., filiálka Plzeň částka 99.800,- Kč, na účet č. [REDACTED] vedený u Plzeňské banky a.s. částka 61.900,- Kč a na účet č. [REDACTED] vedený u České spořitelny a.s., okresní pobočka v Plzni částka 81.600,- Kč. Přesný čas předání všech zmíněných příkazů k úhradě se nepodařilo zjistit. Dne 31.8.1994 byla bance předána žádost o zrušení uvedeného účtu a tento byl zrušen ke dni 28.12.1994. Dne 4.8.1994 byla uzavřena smlouva o vedení běžného účtu č. [REDACTED], rovněž na jméno M. [REDACTED] K. [REDACTED]. Téhož dne byla na účet vložena v hotovosti částka 100,-Kč a dále ve dnech 5.8.1994 a 8.8.1994 na účet došly již výše zmíněné finanční částky z účtů vedených v Kreditní bance na jméno M. [REDACTED] K. [REDACTED] č. [REDACTED] a [REDACTED] v celkové výši 950.000,-Kč. Dne 15.8.1994 pak na účet byla připsána částka 130.000,-Kč poukázaná z účtu č. [REDACTED] panem J. [REDACTED] K. [REDACTED], ovšem na výpisu z tohoto účtu se tato částka neobjevila. Téhož dne byla připsána částka 180.000,-Kč poukázaná společností Lemi Plzeň s.r.o. z účtu č. [REDACTED], přičemž ani na výpisu z tohoto účtu se poukázání částky neobjevilo a částka 190.000,-Kč poukázaná panem F. [REDACTED] S. [REDACTED] z účtu č. [REDACTED] a ani na výpisu z tohoto účtu není tento převod zaznamenán. Celkem tak na zmíněný účet byly poukázány z účtů vedených v Kreditní bance peníze v celkové výši 500.000,-Kč, které nebyly z žádného jiného účtu odepsány. Z uvedeného účtu byly provedeny výběry v hotovosti, a to dne 8.8.1994 při ranní směně částka 35.000,-Kč, dne 17.8.1994 při ranní směně částka 80.000,-Kč, dne 24.8.1994 při ranní směně částka 25.000,-Kč, při ranní směně dne 31.8.1994 částka 4.530,-Kč a při odpolední směně dne 9.9.1994 částka 423,-Kč. Další finanční prostředky z účtu byly odčerpány formou hromadných příkazů k úhradě, kdy dne 5.8.1994 byl dán příkaz k úhradě na účet č. [REDACTED] vedený u ČSOB a.s., pobočka Plzeň a byla převedena částka 90.000,- Kč, na účet č. [REDACTED] vedený u IPB a.s., pobočka Plzeň částka 190.000,- Kč, na účet č. [REDACTED] vedený u Agrobanky Praha a.s., filiálka Plzeň částka 130.000,- Kč, na účet č. [REDACTED] vedený u Plzeňské banky a.s. částka 80.000,- Kč a na účet č. [REDACTED] vedený u České spořitelny a.s., okresní pobočka v Plzni částka 110.000,- Kč. Dalším příkazem k úhradě podaným dne 8.8.1994 byly převedeny na účet č. [REDACTED] vedený u ČSOB a.s., pobočka Plzeň částka 45.700,- Kč, na účet č. [REDACTED] vedený u IPB a.s., pobočka Plzeň částka 60.500,- Kč, na

účet č. [redacted] vedený u Agrobanky Praha a.s., filiálka Plzeň částka 90.000,- Kč a na účet č. [redacted] vedený u České spořitelny a.s., okresní pobočka v Plzni částka 87.900,- Kč. Dalším hromadným příkazem k úhradě podaným dne 12.8.1994 byly převedeny na účet č. [redacted] vedený u ČSOB a.s., pobočka Plzeň částka 95.000,- Kč, na účet č. [redacted] vedený u IPB a.s., pobočka Plzeň částka 90.600,- Kč, na účet č. [redacted] vedený u Agrobanky Praha a.s., filiálka Plzeň částka 89.100,- Kč, na účet č. [redacted] vedený u Plzeňské banky a.s. částka 68.900,- Kč a na účet č. [redacted] vedený u České spořitelny a.s., okresní pobočka v Plzni částka 77.800,- Kč. Příkaz k úhradě ze dne 5.8.1994 byl v bance předán v 10.45 hod., příkaz ze dne 8.8.1994 v 9.00 hod. a příkaz z 12.8.1994 v 8.50 hod. Dne 31.8.1994 byla podána žádost o zrušení uvedeného účtu, který byl zrušen ke dni 26.9.1994. Dne 27.7.1994 byla uzavřena smlouva o zřízení a vedení běžného účtu na jméno M. [redacted] K. [redacted] v Agrobance Praha a.s., účet byl veden pod č. [redacted]. Na tento účet došly v období od 8.8.1994 do 16.8.1994 finanční částky z výše zmíněných účtů č. [redacted] a [redacted] vedených v Kreditní bance na jméno M. [redacted] K. [redacted] v celkové výši 845.400,-Kč. Z účtu byly provedeny výběry v hotovosti, a to dne 12.8.1994 částka 99.000,-Kč, dne 17.8.1994 částka 99.000,-Kč, dne 24.8.1994 částka 99.000,-Kč a dne 2.9.1994 částka 59.034,-Kč, přičemž všechny výběry byly provedeny na pokladně banky v Plzni, Anglické nábřeží I. Další peníze byly z uvedeného účtu převedeny formou příkazů k úhradě a hromadného příkazu k úhradě, kdy dne 17.8.1994 byl dán příkaz k úhradě částky 250.000,-Kč na účet č. [redacted] a téhož dne byl dán příkaz k úhradě částky 240.000,-Kč na stejný účet. Účet byl zrušen ke dni 31.8.1994, přesné časy jednotlivých výše uvedených úkonů se nepodařilo zjistit. Dne 4.8.1994 byla uzavřena smlouva o běžném účtu na jméno M. [redacted] K. [redacted] v Československé obchodní bance a.s., účet byl veden pod č. [redacted]. První vklad částky 1.000,-Kč byl zaúčtován téhož dne v 10.45 hod. Na tento účet došly ve dnech 10.8.1994, 11.8.1994 a 18.8.1994 peněžní částky v celkové výši 799.300,-Kč z účtů č. [redacted], [redacted] a [redacted] vedených v Kreditní bance na jméno M. [redacted] K. [redacted]. Z tohoto účtu bylo prováděno pouze čerpání peněz v hotovosti, a to dne 12.8.1994 v 8.34 hod. částky 250.000,-Kč, dne 17.8.1994 v 9.42 hod. částky 200.000,-Kč, dne 24.8.1994 v 8.39 hod. částky 300.000,-Kč a dne 31.8.1994 v 9.38 hod. částky 50.268,-Kč. Dne 31.8.1994 byla podána žádost o zrušení tohoto účtu a dne 2.9.1994 byl vybrán v 9.16 hod. zůstatek zrušeného účtu ve výši 194,-Kč. Dne 27.7.1994 byla uzavřena smlouva o běžném účtu na jméno M. [redacted] K. [redacted] v IPB a.s. Praha, účet byl veden pod č. [redacted]. Téhož dne byl vložen základní vklad ve výši 500,-Kč. V době od 10.8.1994 do 18.8.1994 byly na uvedený účet převedeny z účtů č. [redacted], [redacted] a [redacted] vedených v Kreditní bance na jméno M. [redacted] K. [redacted] finanční prostředky v celkové výši 942.900,-Kč a ve dnech 19.8.1994 a 24.8.1994 byly zaúčtovány platby ve výši 250.000,-Kč a 240.000,-Kč z účtu č. [redacted] (viz výše). Z tohoto účtu byly provedeny výběry v hotovosti, a to dne 12.8.1994 v 9.38 hod. částka 400.000,-Kč, dne 17.8.1994 v 8.05 hod. částka 160.000,-Kč a dne 24.8.1994 v 8.18 hod. částka 500.000,-Kč. Dne 31.8.1994 byla podána žádost o zrušení uvedeného účtu, přičemž ke zrušení účtu došlo téhož dne v 10.21 hod. Dne 4.8.1994 byla uzavřena smlouva o běžném účtu na jméno M. [redacted] K. [redacted] v Plzeňské bance a.s., účet byl veden pod č. [redacted]. Téhož dne byl vložen základní vklad ve výši 100,-Kč. Ve dnech 10.8.1994 až 18.8.1994 došly na tento účet z účtů č. [redacted], [redacted] a [redacted] vedených v Kreditní bance na jméno M. [redacted] K. [redacted] finanční prostředky v celkové

výši 444.500,-Kč. Z tohoto účtu byly provedeny výběry v hotovosti, a to dne 12.8.1994 částka 100.000,-Kč, dne 17.8.1994 částka 100.000,-Kč, dne 24.8.1994 částka 100.000,-Kč a dne 31.8.1994 částka 144.536,-Kč. Dne 31.8.1994 byla podána žádost o zrušení uvedeného účtu a ten byl zrušen týž den v 11.18 hod., jiné přesnější časové údaje dalších transakcí nebyly zjištěny. Dne 5.8.1994 byla uzavřena smlouva o běžném účtu v České spořitelně a.s., okresní pobočka v Plzni na jméno M. K., účet byl veden pod č. [redacted]. Týž den byl vložen základní vklad ve výši 100,-Kč a následně v době od 9.8.1994 do 17.8.1994 na uvedený účet došli z účtů č. [redacted] a [redacted] vedených v Kreditní bance na jméno M. K. finanční prostředky v celkové výši 619.500,-Kč. Z tohoto účtu byly provedeny výběry v hotovosti, a to dne 12.8.1994 částky 100.000,-Kč, dne 17.8.1994 částky 250.000,-Kč, dne 24.8.1994 částky 250.000,-Kč a dne 31.8.1994 částky 19.527,-Kč. Dne 31.8.1994 byla podána žádost o zrušení tohoto účtu a k témuž dni byl účet zrušen. Přesné časy jednotlivých úkonů nebyly zjištěny. Na účty č. [redacted] a [redacted] vedené v Kreditní bance na jméno M. K. byly připsány finanční částky v celkové výši 3.877.152,-Kč, které nebyly z účtů, ze kterých měly být převedeny, odepsány. Kreditní banka pak při následných převodech a výběrech uvedených finančních prostředků byla poškozena též o připsané úroky. Pokud jde o částky, které měly být vloženy v hotovosti na účet č. [redacted] - dne 17.6.1994 hotovost ve výši 195,-Kč, téhož dne 17.6.1994 hotovost ve výši 45.125,10 Kč a ve výši 80.800,-Kč - nebylo ze žádných důkazů zjištěno, že by k těmto vkladům ve skutečnosti nedošlo, byť závěry kontroly zmíněné výše hovoří o rozdílu v tzv. systémovém zrcadle v neprospěch Kreditní banky ve výši 4.250.000,-Kč.

Zásadní otázkou pak zůstalo, zda se popsaného jednání dopustil skutečně obžalovaný K., na jehož jméno byly všechny účty založeny a jehož jménem byly prováděny jednotlivé operace. Jak už bylo řečeno, obžalovaný svou vinu od počátku popíral a v jeho prospěch byla provedena řada důkazů, především svědeckých výpovědí, které potvrzují jeho alibi na část doby, ve které došlo k zakládání účtů. Proti těmto důkazům stojí znalecký posudek z oboru písmoznalectví, který se zabýval pravostí podpisů obžalovaného na jednotlivých smlouvách o založení účtů.

V přípravném řízení byl vypracován znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví expertiza ručního písma. Tento posudek měl za úkol posoudit, zda podpisy na smlouvách o založení účtů a souvisejících bankovních dokladech jsou pravými podpisy obžalovaného K. Ze závěrů tohoto posudku vyplývá, že obžalovaný K. je autorem všech podpisů na sporných písemnostech, které jsou v posudku konkretizovány a jsou označeny čísly 1 až 89/392. K tomuto posudku pak byla znalkyně opakovaně a podrobně vyslechnuta v hlavním líčení. Své kategorické závěry podrobně a přesvědčivě vysvětlila. V tomto směru se podrobně zabývala otázkami kvality srovnávacího materiálu, otázkou změny podpisu obžalovaného, kdy měla k dispozici obě verze podpisu. Znalkyně sice uvedla, že napodobit lze vše ve smyslu písma, ale toto vyjádření myslela ve velmi obecné rovině, kdy úspěšnost napodobení podpisů závisí na různých faktorech. Znovu zopakovala, že všech 130 podpisů byly psány jednou osobou, a to obžalovaným. Soud považuje závěry tohoto posudku za natolik kategorické a přesvědčující, že nemá sebemenšího důvodu je zpochybňovat a nevěřit jim. Naopak, tento důkaz považuje za zásadní ve vztahu k vině obžalovaného K.

Je pravdou, že obžalovaný K. během řízení označil řadu důkazů, které také byly v hlavním líčení provedeny a které měly zpochybnit podanou obžalobu a koneckonců i uvedený písmoznalecký posudek. Soud se bude nyní podrobněji zabývat jejich obsahem a zdůvodní, proč tyto důkazy v konfrontaci se znaleckým posudkem neobstály. Za prvé se jedná o skupinu svědků, kteří byli spoluhráči obžalovaného ve volejbalovém klubu, případně o další činovníky volejbalového oddílu. Tito svědci se vyjadřovali zejména k možnosti opustit výše uvedené soustředění VTJ Žatec, které se konalo počátkem srpna 1994 v Pernštejně. Svědek F. v přípravném řízení uvedl, že si dobře vzpomíná na soustředění v srpnu roku 1994, kde působil jako trenér ve svém prvním profesionálním angažmá. V rámci výsledku předložil tehdejší tréninkový deník. Popsal tréninkové jednotky a zpočátku uvedl, že mezi jednotlivými jednotkami bylo víceméně na hráčích, zda se budou zdržovat v místě soustředění. Nemohl potvrdit ani vyvrátit, zda se obžalovaný zúčastnil tréninkové jednotky dne 5. 8. 1994 v dopoledních hodinách. Dále uvedl, že si myslí, že ve dnech 1. a 2. 8. 1994 se nemohl obžalovaný vzdálit z tréninku, jak to bylo v ostatních dnech, tvrdit nemůže. Ovšem na stejnou otázku pak odpovídá, že bez jeho vědomí nemohl hráč opustit soustředění. V hlavním líčení dne 3. 4. 2001 vypovídal zpočátku shodně jako v přípravném řízení, nicméně lišil se od obžalovaného K. v okolnostech, za kterých spolu hovořili o jeho výsledku. Zatímco obžalovaný tvrdí, že svědka vyhledal, svědek to popírá. K dalším dotazům pak uvedl, že vylučuje absenci jakéhokoli hráče na soustředění. Pokud by někdo měl chybět z osobních důvodů, řešil by to před kolektivem. K výslovnému dotazu obhájkyne uvedl, že obžalovaný K. soustředění neopustil. Toto tvrzení je ovšem v zásadním rozporu s jeho výpovědí v přípravném řízení, kdy se o možnosti vzdálení ze soustředění vyjadřoval velmi mlhavě a obecně. Tento rozpor sice vysvětlil, ale velice nepřesvědčivě. Konkrétně uvedl, že byl vyslýchán v malé místnosti, kde byli čtyři lidé a jemu to bylo nepříjemné. Po prvním výsledku se bavil s dalšími hráči a také s obžalovaným K. Po těchto rozhovorech se mu otevřeli oči. Takové vysvětlení svědka se jeví jako velmi nepřesvědčivé a soud má důvod se domnívat, že po zjištění závažnosti trestné činnosti, pro kterou je obžalovaný stíhán, se mu snažil svou novou výpověď vylepšit pozici v trestním řízení. Při další výpovědi v hlavním líčení se znovu podrobně vyjadřoval k průběhu soustředění a k turnaji v Dřevěnicích. Uvedl, že obžalovaný K. se jej určitě zúčastnil, nicméně nedokázal vysvětlit, proč nebyl napsán na soupisce, kterou během jeho výsledku předložil státní zástupce jako listinný důkaz. Svědek opakovaně vysvětlil rozpory mezi výpovědí v přípravném řízení a před soudem. Nad rámec předchozího vysvětlení uvedl, že k výpovědi před soudem přistupoval s větší zodpovědností, pramenící z úcty k soudu. Soud přesto považuje jeho změnu výpovědi za snahu pomoci obžalovanému.

Svědka F. opakovaně uvedl, že se zúčastnil soustředění jako hráč a bydlel s obžalovaným K. na pokoji. Podrobně popsal, jaký byl program soustředění a turnaje v Dřevěnicích. I on uvedl, že obžalovaný K. se ze soustředění nemohl vzdálit a také nevzdálil, neboť mu to neumožňoval program. K důvodům tohoto tvrzení se obsáhle vyjadřoval zejména v hlavním líčení dne 17. 2. 2004. Zejména zdůraznil osobu trenéra F. jako člověka, který vyžadoval disciplínu a nepřipustil by absenci hráče na tréninku. Ve svých výpovědích svědek připustil, že jej obžalovaný skutečně kontaktoval s žádostí o svědectví. Přitom mu sdělil, že se výpověď má týkat právě předmětného soustředění. Nenabádal ho však, jak má vypovídat.

Svědék H. ve své původní výpovědi zcela nevyloučil, že by se obžalovaný K. nebo kdokoli jiný mohl vzdát ze soustředění. Obecně hovořil o programu soustředění, ale k činnosti obžalovaného K. se nevyjádřil. Také tento svědek se obsáhle v posledním hlavním líčení vyjadřoval ke způsobu práce trenéra F. a vyslovil domněnku, že se obžalovaný ze soustředění vzdát nemohl. Se samotným obžalovaným před soudním jednáním nehovořil, spíše věc probíral s těmi, kdo byli vyslýcháni jako svědci. Svědek K. v přípravném řízení zpochybnil možnost, že by se obžalovaný mohl vzdát ze soustředění, případně z turnaje v Dřevěnicích. V hlavním líčení pak tuto možnost zcela vyloučil. K okolnostem svého výsledku uvedl, že byl obžalovaným požádán o svědectví, týkající se jeho účasti na soustředění v Pernštejně. Obžalovaný ho ovšem k jakékoli výpovědi nenabádal. Také svědek C. ml. uvedl, že podle jeho názoru nemohl obžalovaný opustit soustředění, bylo to možné pouze s vědomím trenérů. Dále potvrdil, že někdy koncem září 1994 pomáhal stěhovat obžalovaného do nového bytu. V prvním hlavním líčení na výpovědi z přípravného řízení setrval. V dalším hlavním líčení nad rámec již řečeného hovořil o trenérovi I. a o jeho přísných nárocích na hráče, čímž zdůvodňoval, že se obžalovaný nemohl ze soustředění vzdát. Naopak svědek P. ve své výpovědi v přípravném řízení popsal tréninkový režim poněkud odlišněji. Uvedl, že pokud byly na programu dva tréninky, měli hráči na od 12.00 hodin do 18.00 hodin volno. V takovém případě se teoreticky obžalovaný mohl ze soustředění vzdát. V prvním hlavním líčení na výpovědi setrval, i když vyslovil domněnku, že účast hráčů na trénincích byla stoprocentní. V dalším hlavním líčení však uváděl, že pod vedením trenéra I. nebylo možno opustit trénink. Tento trenér byl přísný a vyžadoval stoprocentní účast. Je vyloučeno, aby obžalovaný během tréninku opustil soustředění. Svědek S. ve svých stručných výpovědích vyloučil, že by se obžalovaný mohl vzdát ze soustředění bez vědomí trenérů a aniž by to bylo zaznamenáno. I on v posledním výsledku v hlavním líčení hovořil o přísných metodách trenéra I. o kterých se dříve nevyjadřoval. Svědek Š. uvedl, že obžalovaný se teoreticky mohl vzdát ze soustředění, ale pouze v době mezi tréninky. Na turnaji v Dřevěnicích obžalovaný musel být a musel hrát v A mužstvu, protože byl jeden z nejlepších. Svědek K. se pak velmi obecně vyjadřoval o možnosti opustit soustředění a tuto možnost nevyloučil. K osobě obžalovaného, resp. k jeho pobytu na soustředění, pak nemohl sdělit žádné konkrétní informace. Svědek H., který byl vyslechnut poprvé až v hlavním líčení uvedl, že před výsledkem kontaktoval obžalovaného, aby se jej dotázal na předmět výsledku, neboť ještě nikdy nebyl u soudu. Obžalovaný jej požádal, zda by si vzpomněl na soustředění v Pernštejně v roce 1994. K tomu svědek uvedl, že si na něj vzpomíná, a to i na účast obžalovaného. Popsal tréninkový program včetně turnaje dvojic, který se uskutečnil třetí den soustředění a ve kterém hrál proti obžalovanému. V závěru výsledku v druhém hlavním líčení zdůraznil osobu trenéra F. jako velmi přísného muže, za kterého nebylo možné opustit soustředění.

K těmto výpovědím je třeba říci, že v zásadě se jedná o svědky, k jejichž osobám nebyly zjištěny žádné negativní poznatky, které by opravňovaly soud ke kategorickému závěru o jejich nevěrohodnosti. Je pravdou, že svědci vypovídali opakovaně po řádném poučení a byli si jistě vědomi následků křivé výpovědi. Na druhé straně nelze přehlédnout, že všichni tyto svědci jsou v určitém vztahu k obžalovanému, když se jedná o bývalé spoluhráče či trenéry, mnohdy i blízké

přátele. U některých z nich bylo zjištěno, že byly před svým prvotním výsledkem v kontaktu s obžalovaným a hovořili o předmětu výpovědi. Za pozornost v tomto směru stojí geneze většiny těchto svědeckých výpovědí. Zatímco v přípravném řízení, případně v prvotní výpovědi před soudem, mnohdy hovoří velmi obecně a k účasti či absenci obžalovaného K. se nemohou do značné míry vyjádřit, v dalších výpovědích je zřejmá tendence vyloučit možnost, že se obžalovaný ze soustředění vzdálil. Společným markantem výpovědí většiny svědků v posledním hlavním líčení (již před novým senátem krajského soudu) je zdůrazňování osoby trenéra F. jako důrazného a přísného člověka, a to zcela v kontextu s jeho výpovědí a obhajobou obžalovaného. Přitom tato vyjádření svědků se v původních výpovědích vůbec neobjevují. Přes to všechno došel soud k závěru, že ani jeden ze svědků nepodal takové argumenty, které by skutečně zdůvodňovaly jejich tvrzení, že se obžalovaný nemohl vzdálit ze soustředění. Pouhá tvrzení, že si svědci pamatují, jsou přesvědčení a podobně nemohou obstát v konfrontaci s objektivním důkazem, kterým je grafologický znalecký posudek.

V hlavním líčení pak bylo dokazování zaměřeno také na účast obžalovaného na turnaji v Dřevěnicích, který bezprostředně navazoval na soustředění v Pernštejně. V tomto směru státní zástupce navrhl doplnit dokazování o výsledcích svědka Nidrlého a provedení dalších důkazů. I obhajoba pak učinila v tomto směru další důkazní návrhy. Svědek N. jako organizátor turnaje v podstatě uvedl, že v kronikách turnaje bývá zaznamenáno prvních šest mužstev v každé soutěžní třídě včetně soupisek. Svědek v této souvislosti předložil kopii části kroniky, kde jsou tato mužstva zaznamenána. V sestavě VTJ Sever Žatec chybí jméno obžalovaného K. Pokud mužstvo předložilo takovou soupisku, jiný hráč za něj již hrát nemohl. Jiná evidence hráčů se již dohledat nedá. Vyloučil, že by za extraligové mužstvo nastoupil hráč, který není na soupisce a kterého organizátoři neznají. I přes opakované dotazy obžalované svědek setrval na tvrzení, že u mužstev extraligy, kam v té době patřil i VTJ Žatec, musely být předloženy skutečné soupisky hráčů, které se nedaly měnit. Soud má na základě této výpovědi a souvisejících listinných důkazů vážné pochybnosti o tom, zda se obžalovaný K. skutečně zúčastnil i turnaje v Dřevěnicích. Už proto, že výše uvedenými svědky byl většinou označován za klíčového a nepostradatelného hráče A mužstva VTJ Žatec a bylo by proto s podivem, že by se při skutečné účasti na turnaji neobjevil na soupisce. To ovšem na druhé straně posiluje názor soudu, že rozhodujícím a skutečně objektivním důkazem v této věci je písmoznalecký posudek. Výpověď svědka N. pak nezpochybnil ani opakovaně vyslechnutý svědek K., který se nedokázal k absenci jména obžalovaného na soupisce jednoznačně vyjádřit. Na této úvaze nemění nic ani jeho vyjádření, že je hluboce přesvědčen, že obžalovaný na tomto turnaji byl. K žádosti obhajoby byl v hlavním líčení vyslechnut svědek K. Ten uvedl, že organizace turnaje v dřevěnicích byla na amatérské úrovni a bylo možno se do turnaje přihlásit na poslední chvíli na místě samém. Je pravdou, že extraligová mužstva předkládala soupisky, ty ale bylo možno dodatečně měnit a změnu již nenahlásit. Stávalo se například, že byli nahlášení hráči, s kterými se počítalo a oni nakonec nepřijeli. Proto byli do mužstva zařazeni jiní hráči, kteří už se na soupisku nedopisovali. K této výpovědi je nutno především poznamenat, že i tento svědek je obecně věrohodnou osobou, na druhé straně se opět jedná o blízkého známého a bývalého spoluhráče obžalovaného K. Také on se v závěru výpovědi vzácně shodně s dalšími svědky vyjadřuje k přísným metodám trenéra F. a zdůvodňuje tím nemožnost absence obžalovaného na turnaji. Svědek

však podle názoru soudu nevyvrátil jednoznačnou a přesvědčivou výpověď svědka N., který je ve vztahu k obžalovanému svědkem skutečně nezávislým a objektivním. Navíc svědek N. jako pořadatel turnaje se k okolnostem organizace může vyjádřit jistě přesvědčivěji a podrobněji než samotní hráči. Dále je třeba zdůraznit, že svědek K. hovoří o situaci, kdy se narychlo doplňují mužstva při náhlé absenci hráčů a podobně. To ale není zjevně případ obžalovaného. Ten měl být podle výpovědi své i svědků účasten soustředění, které předcházelo turnaji a na turnaj odjet přímo z něj společně s celým týmem, navíc jako jeden z klíčových hráčů. Pak ovšem těžko vycházet z výpovědi svědka o narychlo sháněných hráčích do sestavy. To jistě nebyl případ obžalovaného K., jednoznačnou odpověď, zda se obžalovaný K. zúčastnil turnaje v Dřevěnicích v roce 1994 nepřinesla ani výpověď svědka V., který byl vyslechnut k žádosti obhajoby v hlavním líčení. K návrhu státního zástupce pak byly provedeny některé další důkazy, svědčící o tom, že obžalovaný K. byl celý srpen 1994 v pracovní neschopnosti. K tomu obžalovaný uvedl, že pracovní neschopnost skutečně vystavenou měl, nicméně tato byla účelová, tzv. se z osobních důvodů „hodil marod“. To souviselo právě se soustředěním a s jeho stěhováním do nového domu. Tato obhajoba obžalovaného byla soudem prověřována formou dalších listinných důkazů a je pravdou, že nebyla žádným z důkazů vyvrácena a jako takovou je potřeba ji akceptovat. Skutečnost, že obžalovaný měl vystavenou pracovní neschopnost, tedy nevylučuje možnost jeho účasti na uvedených akcích. To ovšem nemění nic na úvahách soudu o skutečné důkazní síle dalších důkazů v konfrontaci se znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví.

Dalšími skupinou důkazů, které měly potvrdit obhajobu obžalovaného, byly výpovědi svědků J., C. mladšího i staršího a F., a to na dobu mimo soustředění volejbalového týmu VTJ Žatec. O některých z nich se soud již zmínil výše. Pokud jde o svědka J., ten potvrdil, že pomáhal obžalovanému se stěhováním někdy ve čtvrtek, pátek či sobotu koncem srpna nebo začátkem září 1994, ovšem na konkrétní dobu a okolnosti stěhování si nepamatoval. Jeho výpověď ve vztahu k alibi obžalovaného na toto období je tedy téměř bezcenná. Podobně soud hodnotí výpověď svědka C. ml., pokud jde o stěhování obžalovaného K., neboť podle své výpovědi mu měl pomáhat pouze v odpoledních hodinách. Je pravdou, že z výpovědi těchto svědků bylo zjištěno, že obžalovaný se skutečně ve dnech 31. 8. až 2. 9. 1994 stěhoval. Nelze z nich ale dovodit, že by se ani v těchto dnech z místa bydliště nevzdálil a nemohl se dopustit části trestné činnosti. Svědek C. starší jako zaměstnavatel obžalovaného uvedl, že ten u něj pracoval jako asistent vedoucí dopravy. V souvislosti s výkonem této funkce se nemohl v pracovní době vzdálit z pracoviště, neboť měl na starosti všechny řidiče. Tím měl poskytnout alibi obžalovanému na září 1994, kdy měly proběhnout některé transakce, které jsou předmětem obžaloby. Stejně tak svědek F. měl poskytnout obžalovanému alibi na období července 1994 a měsíců předchozích, kdy byl obžalovaný zaměstnán v jeho firmě a neměl možnost se během pracovní doby vzdálit z Kalových Varů. To ostatně potvrzují i listinné důkazy – pracovní výkazy. K těmto důkazům považuje soud za nutné uvést, že se jedná o obdobné svědky jako jsou svědci výše uvedení. Obecně soud nezjistil nic, co by jej vedlo k úvaze o jejich nevěrohodnosti. Na druhé straně se i zde nejedná o objektivní svědky v pravém slova smyslu. Jak svědek C. starší, tak svědek F. jsou víceméně známí obžalovaného a jako takoví mohou mít tendenci vylepšit jeho pozici v trestním řízení. Tyto úvahy soudu by byly nadbytečné a nemístné za situace, kdy by soud neměl žádný „protidůkaz“, kterým ovšem v daném

případě je zmíněný znalecký posudek z oboru písmoznalectví, který jednoznačně potvrzuje, že i ve dnech, o kterých hovoří svědci, podepisoval obžalovaný bankovní dokumenty.

V této souvislosti je třeba se ještě pozastavit u okolností ztráty občanského průkazu obžalovaného K[REDAKOVANO]. Z jeho výpovědi a z dalších listinných důkazů bylo zjištěno, že dne 23. 5. 1994 ohlašoval ztrátu občanského průkazu a uvedl k tomu, že k jeho ztrátě došlo asi 15. 5. 1994 zřejmě v autobusu MHD v Karlových Varech, ztrátu zjistil až doma. Téhož dne pak byl založen první účet na jeho jméno. V hlavním líčení se pak k jeho ztrátě nedokázal již tak jednoznačně vyjádřit, a to s ohledem na výpověď obžalovaného H[REDAKOVANO], který tvrdil, že K[REDAKOVANO] si u něj uschoval občanský průkaz na přelomu května a června 1994 při odjezdu do zahraničí. Tuto výpověď sice obžalovaný H[REDAKOVANO] později změnil, ale učinil tak evidentně ve snaze „sladit“ časové údaje, které sám uváděl, s výpovědí obžalovaného K[REDAKOVANO]. Soud má vážné pochybnosti, zda skutečně vůbec došlo ke ztrátě občanského průkazu, když předpokladem uskutečnění jakékoli bankovní transakce je předložení tohoto dokladu a podle zmíněného znaleckého posudku z oboru písmoznalectví tyto transakce prováděl právě obžalovaný K[REDAKOVANO].

Závěrem tedy lze uvést, že i po opakovaném dokazování v jiném složení senátu musel soud řešit otázku přístupu ke dvěma skupinám důkazů. Na jedné straně je zde řada svědků, kteří v podstatě vylučují, že by se obžalovaný mohl dopustit určitých částí stíhané trestné činnosti, resp. že by mohl být přítomen v daný okamžik v bance a podepisovat bankovní dokumenty. Pokud by soud vycházel z těchto důkazů, pak by samozřejmě musel uvěřit celé obhajobě obžalovaného. Proti těmto důkazům stojí znalecký posudek z oboru písmoznalectví, který jako pisatele všech podpisů na jednotlivých bankovních dokumentech označuje obžalovaného K[REDAKOVANO]. Soud má zato, že uvedené svědecké výpovědi nemohou obstát a důvody byly již uvedeny výše. Nad rámec původního řízení před soudem pak byla provedena řada nových důkazů, které výpovědi svědků zpochybňují a naopak zvýrazňují důkazní sílu znaleckého posudku.

Obžalovaný naplnil svým jednáním po subjektivní i objektivní stránce všechny zákonné znaky trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1,3 písm.b) trestního zákona, kdy ke škodě cizího majetku sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu. Obžalovaný poté, co nezjištěná osoba zasáhla neoprávněně do počítačového systému Kreditní banky a převedla z účtů klientů této banky i bank jiných peníze na účty, které za tímto účelem obžalovaný K[REDAKOVANO] zřídil, převedl obžalovaný dále tyto peníze na jiné účty, případně je v hotovosti vybral a použil pro vlastní potřebu nezjištěným způsobem. Způsobil tak výše uvedenou škodu, kterou je nutno ve smyslu § 89 odst. 11 trestního zákona považovat za škodu značnou. Obžaloba bylo původně jednání obžalovaného kvalifikováno podle 4. odstavce § 250 trestního zákona s ohledem na způsobenou škodu, která v době podání obžaloby byla škodou velkého rozsahu. Zákonem č. 265/2001 Sb. bylo však ustanovení § 89 odst. 11 trestního zákona a došlo k posunutí hranice škody velkého rozsahu na 5.000.000,- Kč. Soud tedy kvalifikoval jednání obžalovaného podle tohoto zákona, když jeho užití je podle § 16 odst. 1 trestního zákona pro obžalovaného příznivější.

Při úvaze o trestu vycházel soud ze všech skutečností, rozhodných pro jeho účel a výměru, uvedených v § 23 odst. 1 trestního zákona a § 31 odst. 1 trestního zákona. Společenská nebezpečnost jednání obžalovaného nijak nevybočuje z typového stupně pro tuto trestnou činnost charakteristického. Podle názoru soudu je nyní do značné míry snižována značným časovým odstupem od spáchání trestné činnosti. Obžalovanému výrazně polehčuje předchozí řádný život, když nebyl nikdy odsouzen pro žádnou trestnou činnost ani projednáván pro přestupek a celkově k jeho osobě nebyly zjištěny žádné negativní poznatky. Nelze ani přehlédnout jeho dosavadní řádný život i po spáchání trestné činnosti. Přitěžující okolnosti u obžalovaného zjištěny nebyly. K jeho osobě bylo dále zjištěno, že je řádně zaměstnán, je ženatý, má jedno dítě. Soud došel k závěru, že zejména s ohledem na vysokou škodu, která byla trestným činem způsobena, by přicházelo v úvahu uložení nepodmíněného trestu, ovšem za předpokladu, kdy by takovému rozhodnutí nepředcházelo několikaleté trestní řízení. V současné době již uložení takového trestu není namístě a neodpovídalo by zásadám ukládání trestu a především jeho účelu. Obžalovaný sám prokazuje, že je schopen žít řádným životem a že se u něj jednalo o ojedinělý, byť závažný exces. Zejména z těchto důvodů a také po zhodnocení osoby obžalovaného mu soud uložil pouze trest ve výchovné podobě, a to na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Zkušební doba podmíněného odsouzení byla s ohledem na závažnost trestné činnosti stanovena v poněkud delší výměře.

Během řízení byla Kreditní bankou a.s. – v likvidaci uplatněn řádně a včas nárok na náhradu škody ve výši uvedené v obžalobě. Po provedení dokazování shledal soud obžalovaného odpovědným za takto způsobenou škodu ve smyslu § 420 a násl. Občanského zákoníku a proto mu uložil škodu nahradit. Oprávněným subjektem je v současné době společnost City Invest Limited, která po likvidaci Kreditní banky vstoupila jako nástupník do jejích pohledávek.

Obžaloba pro shora uvedený skutek byla podána také proti obžalovanému Ing. I. H., a to pro trestné činy poškození a zneužití záznamu na nosiči informací podle § 257a odst. 1 písm.c), odst. 3 trestního zákona a podvodu podle § 250 odst. 1, 4 trestního zákona.

Z důkazů provedených v hlavním líčení, konkrétně z výpovědi obžalovaného Ing. I. H., výpovědí svědků z řad spolupracovníků obžalovaného z Kreditní banky a z důkazů listinných bylo zjištěno, že obžalovaný Ing. I. H. pracoval od 1.7.1993 jako odborný programátor v Kreditní bance a.s. Plzeň, t.č. Kreditní bance a.s. Plzeň v likvidaci (dále jen Kreditní banka). Byl zařazen na odbor automatizace a informatiky a mezi jeho základní úkoly patřilo garantovat automatizaci zúčtovacího systému, spolupracovat na zaškolování nových pracovníků, kteří systém obsluhovali, určovat hardwareové a softwareové zázemí systému, podílet se na instalaci nově vznikajících filiálek, odstraňovat závady v systému a zabezpečovat bezchybný chod a provádět údržbu a kontrolu systému. Odpovídal za správný chod zúčtovacího systému, t.j. za správné a včasné zúčtování a instalaci doplňků a změn v systému. Podřízen byl vedoucímu oddělení automatizace, kterým v té době byl Ing. M. Z. V uvedené době Kreditní banka používala zúčtovací systém Derby 2.0. Obžalovaný Ing. I. H. se v souladu s pracovní smlouvou a určenou pracovní náplní skutečně podílel na správě zúčtovacího systému Derby. Svoji pracovní činnost u Kreditní banky ukončil dohodou se zaměstnavatelem ke dni 31.12.1994.

Na jaře roku 1996, kdy už obžalovaný Ing. F. H. v Kreditní bance nepracoval, při implementaci nové verze systému Derby, verze 2.3, byly zjištěny určité chyby a nesrovnalosti na účtech v uvedeném systému z doby předchozí. Dodavatelem systému Derby byla zpracována analýza chyb. Svědek Ing. J. K., který prováděl následnou kontrolu zjistil, že část chyb se týkala chybného vedení účtů na pobočce Plzeň, jednalo se o chybu technického charakteru a tato chyba byla odstraněna. Další zjištěná chyba spočívala v nedodržení uživatelského postupu, kdy došlo k chybnému zaúčtování dat a rovněž tato chyba byla bez větších problémů odstraněna. Dále však byl zjištěn výskyt chyby, kterou zpočátku svědek Ing. J. K. považoval za chybu v uživatelském postupu, neboť výpisy z některých účtů vykazovaly rozdíl oproti tzv. systémovému zrcadlu. Systémové zrcadlo je produkt, který slouží ke kontrole pohybu na účtech vedených v bance. Jednalo se o chyby zjištěné na účtech č. [redacted] a [redacted], přičemž všechny uvedené účty byly vedeny na jméno M. K., [redacted]. Kontrolou bylo zjištěno, že z uvedených účtů odcházely prostředky na jiné účty, jednalo se o opakované odchody finančních prostředků, které byly zaokrouhlovány na celé stokoruny a dále se svědkovi Ing. J. K. jevilo podezřelé, že všechny výběry pokladnou byly do částky 100.000,-Kč, přičemž při výběru takové částky nebylo požadováno předložení občanského průkazu. Svědka též zarazilo, že částky byly převáděny i mezi těmito účty navzájem. Začal se zabývat kreditními zprávami k uvedeným účtům a zjistil, že v určitém časovém období na tyto účty přicházely finanční prostředky, ke kterým neexistovaly zprávy debetní, tedy zprávy o tom, že by z určitých účtů tyto finanční prostředky byly odčerpány. Přitom tyto zprávy by měly existovat, neboť všechny účty, ze kterých měly peníze přicházet, byly vedeny u Kreditní banky a nejednalo se o platby realizované z jiných bankovních ústavů přes tzv. národní clearing. Na základě toho dospěl svědek Ing. J. K. k závěru, že kreditní zprávy o finančních prostředcích, které přišly na výše zmíněné účty, musely být do systému uměle vloženy. Požádal proto Kreditní banku o poskytnutí záloh dávek účetních operací z uvedené doby, ovšem bylo mu sděleno, že zálohy z tohoto období nejsou k dispozici či jsou nečitelné.

Kontrolou bylo konkrétně zjištěno, že na výše uvedené účty vedené na jméno M. K. měly dojít peníze z účtů č. [redacted] a [redacted], což jsou neexistující čísla účtů pobočky 00100. Dále měly dojít finanční prostředky z účtu č. [redacted], který v době kontroly existoval a jeho majitelem byla H. F., přičemž ve zprávě o převodu finančních prostředků byl uveden majitel J. J. a pohyby na uvedeném účtu kontrastovaly s tím, že ve sledovaném období z účtu mělo odejít 800.000,-Kč, přičemž celkový obrát za dobu existence účtu fakticky činil debetně 295.970,-Kč a kreditně 311.329,71 Kč. Další finanční částky na uvedené účty měly přijít z účtů č. [redacted] a [redacted], což byly platné účty majitelů F. S. - úklid - služby - údržba, společnosti Lemi Plzeň, s.r.o., J. K. - projektová kancelář a společnosti MOVO spol. s.r.o. Ani na těchto účtech obraty nesouhlasily s obraty uváděnými ve výše zmíněných účetních dokladech, neboť převody finančních částek na výše zmíněné účty vedené na jméno M. K. se neobjevily ve výpisech z účtů jako prostředky odčerpané. Z výsledků kontroly svědek Ing. J. K. dovodil, že došlo k zásahu do dat účtovacího systému, neboť není možné, aby k uvedeným pokladním operacím na kreditní straně neexistovaly též zprávy na straně debetní. Platby z účtů vedených na

jméno M. K., jejichž čísla jsou uvedena výše, byly účtovány jednak mezi uvedenými účty navzájem, jednak na účty , který byl veden u ČSOB a.s., pobočka Plzeň, č. , který byl veden u IPB a.s., pobočka Plzeň, č. , který byl veden u Agrobanky Praha a.s., filiálka Plzeň, č. , který byl veden u Plzeňské banky a.s. a účet č. , který byl veden u České spořitelny a.s., okresní pobočka v Plzni. Na závěr zprávy o výsledku kontroly svědek Ing. . K. vysvětlil, že se jednalo o hrubý úmyslný zásah do dat systému.

Jak vyplývá z výpovědí svědků - vedoucích pracovníků Kreditní banky, po zjištění těchto nedostatků bylo v Kreditní bance pátráno po možném původci uvedených zásahů a jako možný pachatel byl na schůzkách vedení banky vytipován právě obžalovaný Ing. F. H., neboť měl dle názoru vedení Kreditní banky dostatek znalostí i možností k tomu, aby uvedené zásahy do systému Derby provedl a bylo vycházeno též z toho, že znal obžalovaného Ing. M. K., na jehož jméno byly výše zmíněné účty u Kreditní banky vedeny. Provedeným dokazováním, zejména z výpovědí samotných obžalovaných, bylo skutečně zjištěno, že obžalovaný Ing. F. H. a Ing. M. K. se znají, a to na základě své sportovní aktivity, kdy oba hrají, resp. v minulosti hráli aktivně volejbal. Podle výpovědí obou obžalovaných, které jsou podloženy listinnými důkazy, mezi oběma obžalovanými došlo i k určitým finančním transakcím, kdy obžalovaný Ing. F. H. dne 30.4.1995 zaslal na účet č. vedený v Kreditní bance a.s. Plzeň, pobočka Chomutov, na jméno Ing. M. K. částku 15.000,-Kč, naopak dne 16.11.1995 z účtu č. vedeného u Kreditní banky a.s. Plzeň, filiálka Karlovy Vary, převedl obžalovaný Ing. M. K. na účet č. vedený u Kreditní banky a.s. Plzeň obžalovanému Ing. F. H. částku 500.000,-Kč. Následně obžalovaný Ing. F. H. předal obžalovanému Ing. M. K. částku 80.000,-Kč v hotovosti, kterou dne 12.7.1996 spolu s dalšími finančními prostředky obžalovaný Ing. M. K. vložil na svůj účet č. vedený u Komerční banky a.s., pobočka Chomutov. Na uvedený účet byla dále obžalovaným Ing. P. H. poukázána dne 10.7.1996 z účtu společnosti Kartako s.r.o. č. vedeného u Komerční banky a.s., pobočka Plzeň-střed částka 250.000,-Kč. Další částka byla obžalovaným Ing. F. H. z uvedeného účtu společnosti Kartako s.r.o. poukázána obžalovanému Ing. M. K. na účet č. vedený u Komerční banky a.s., pobočka Chomutov, dne 13.9.1996, kdy se jednalo o částku 173.000,-Kč a konečně ze stejného účtu společnosti Kartako s.r.o. poukázal obžalovaný Ing. P. H. na účet obžalovaného Ing. M. K. č. dne 10.1.1997 částku 30.000,-Kč. Celkem tak na jedné straně obžalovaný Ing. M. K. převedl ve prospěch obžalovaného Ing. F. H. částku 500.000,-Kč, na druhé straně obžalovaný Ing. F. H. ve prospěch obžalovaného Ing. M. K. částku 548.000,-Kč.

Obžalovaný F. H. svůj podíl na předmětné trestné činnosti od počátku řízení odmítl. Nepopíral, že pracoval v Kreditní bance a přicházel do styku se správu systému Derby, nepopíral ani, že zná obžalovaného Ing. M. K. a že se s ním stýkal zejména v době, kdy oba hráli volejbal. Uvedl, že v době, kdy odcházel z Kreditní banky, začínal podnikat (podrobnosti výše) a obžalovaný Ing. M. K. jej někdy v lednu 1995 požádal o zhodnocení částky 500.000,-Kč, kterou byl ochoten Ing. P. H. za účelem zhodnocení svěřit. Dle výpovědi obžalovaného

Ing. I. H. se dohodli na tom, že obžalovaný Ing. P. H. vrátí obžalovanému Ing. M. K. uvedenou částku navýšenou o částku, která mírně přesahovala běžnou úrokovou sazbu v té době. Obžalovaný Ing. P. H. uvedené finanční prostředky použil na chod své společnosti K. s.r.o. a postupně v průběhu roku 1996 finanční prostředky vracel obžalovanému Ing. M. K. V původním hlavním líčení podrobněji vysvětlil, že nejprve poskytl obžalovanému Ing. M. K. půjčku ve výši 15.000,-Kč a poté, když mu obžalovaný Ing. M. K. poskytl částku 500.000,-Kč, tak částka 15.000,-Kč byla myšlena jako splátka jeho pohledávky a zbytek jako půjčka. K popisu skutku v obžalobě obžalovaný Ing. I. H. v průběhu celého trestního řízení především namítal, že nebyl jedinou osobou, která by mohla zasahovat do zúčtovacího systému Derby a že možnost zásahu měli mimo jiné i informatici filiálek. Přitom banka si v době, kdy tam byl zaměstnán, systém Derby spravovala sama a měla k dispozici i tzv. zdrojové texty, což jsou materiály, ze kterých je možno zjistit strukturu systému a pomocí kterých tedy lze provést určité zásahy do systému, tedy i zásahy neoprávněné. Poukázal též na to, že přístupová hesla do počítačů jednotlivých pracovníků nebyla měněna, neboť k tomu neexistoval žádný závazný předpis, konkrétně on sám své přístupové heslo za celou dobu svého zaměstnání nezměnil. Přitom do kanceláří všech pracovníků Kreditní banky byl pro spoluzaměstnance prakticky volný přístup, kanceláře se v pracovní době nezamykaly a jednotliví pracovníci se navzájem na svých pracovištích navštěvovali. Pokud se týká návštěv na pracovišti, obžalovaný Ing. P. H. též uvedl, že jej možná jednou, možná dvakrát na jeho pracovišti v Kreditní bance navštívil Ing. M. K. Určitě jej navštívil někdy v letních měsících roku 1994 před svým odjezdem do zahraničí. Obžalovaný dále zdůraznil, že v době provádění implementace systému Derby na novější verzi a v době následné kontroly se nepodařilo nalézt zálohy dat z doby, kdy mělo dojít k výše uvedeným neoprávněným zásahům do bankovního systému a k převodům peněz. V hlavním líčení dále poukázal i na existenci programů zvaných „trojský kůň“, které umožňují aby byly schovány v počítačovém systému a v určité době provedly nějakou operaci, aniž by musely být spuštěny pracovníkem přítomným u tohoto počítače a poukázal též na možnost přístupu do počítače prostřednictvím modemu a telefonních linek, která v kritické době v Kreditní bance existovala. V dalším hlavním líčení pak mimo jiné předestřel další možnost zásahu do systému Derby, a to ze strany jednotlivých filiálek. Ty sice neměly přístup k systému, ale mohly do něj zasáhnout prostřednictvím dávek, které se celý den shromažďovaly na filiálce a pak najednou odesílaly v různých podobách na centrálu. Osoba, která znala strukturu dávky (a ta byla obecně známá a přístupná), mohl tuto dávku pozměnit a odeslat ji již pozměněnou.

Ve věci byla vyslechnuta řada svědků – zaměstnanců Kreditní banky, kteří se vyjadřovali jednak k systému Derby 2.0 a jeho funkcím a zabezpečení, k systému práce v Kreditní bance z hlediska informatiky, k možnostem manipulace se systémem Derby a konečně i k samotným bankovním transakcím, které jsou předmětem tohoto řízení.

Svědčce Ing. E. k podstatným skutkovým záležitostem neuvedla téměř nic, na okraj však sdělila, že podle vidění znala též obžalovaného Ing. M. K. V posledním hlavním líčení pak uvedla, že programátorsky mohlo do systému Derby zasáhnout odhadem tři až pět osob. Svědek I., který pracoval

rovněž v Kreditní bance jako ředitel odboru automatizace a informatiky centrály, především potvrdil, že banka si systém Derby spravovala sama, měla k dispozici zdrojové texty a že obžalovaný Ing. F. H. nebyl jediný, kdo měl možnost do systému zasáhnout. Nevyloučil ani možnost zásahu informatiků z filiálek a připustil, že byl volný přístup do kanceláří pro spoluzaměstnance a že přístupová hesla do počítačů nebyla měněna a v té době neexistoval žádný závazný předpis v tomto směru. Pravdou je, že všechny předpisy, které měly sloužit k zabezpečení počítačového systému banky v uvedené době byly poměrně strohé a teprve po zjištění všech nedostatků kontrolou a v souvislosti se změnami ve vedení banky došlo k vydání předpisů nových, které problematiku zabezpečení bankovního systému již řešily důsledněji. Svědek teoreticky nevyloučil velmi široký okruh osob („schopných programátorů“), které by při znalosti zdrojových textů mohly zasáhnout do systému Derby. Svědkyně Ing. C. J. měla v Kreditní bance za úkol archivaci dat a prováděla též archivaci záloh. Uvedla, že nebyla vedena žádná evidence manipulace se zálohami a nevyloučila dodatečný zásah do archivovaných záloh. Nevyloučila ani, že takový zásah mohli provést informatici filiálek. Svědek Ing. K. S. seděl ve stejné kanceláři jako obžalovaný Ing. F. H. a potvrdil, že do kanceláří byl v podstatě volný přístup, potvrdil i to, že přístupová hesla do počítačů nebyla měněna. Uvedl též, že banka měla k dispozici zdrojové texty k systému Derby a že obžalovaný Ing. F. H. nebyl jediným pracovníkem, který byl oprávněn provádět zásahy do systému Derby. Tento svědek potvrdil i tu skutečnost, že si kdosi svědkovi v té době neznámý v jejich kanceláři uschoval v kritické době tašku s osobními věcmi. V posledním hlavním líčení doplnil, že pokud jde o strukturu dávky, ta byla všeobecně známa od výrobce systému Derby. Svědek Ing. P. K. se podrobně vyjádřil k tomu, jakým způsobem byl spravován systém Derby a vysvětlil, že zásahy do systému prováděli jednak pracovníci dodavatele systému, jednak programátoři Kreditní banky a některé zásahy i informatici filiálek. Zdrojové texty k systému byly k dispozici, někteří programátoři je měli uložené ve svých počítačích, bylo možno je nalézt i v počítačové síti a v době, kdy mu byl poskytnut zaměstnavatelem notebook, byly zdrojové texty uloženy i v něm. Vyjádřil se též k přístupovým heslům do počítačů a připustil, že tato hesla nebyla měněna. Pokud jde o strukturu jednotlivých dávek, i tu měli k dispozici jednotliví programátoři, byla volně dostupná programátorům na síti. Svědek Ing. M. Z., který byl přímým nadřízeným obžalovaného Ing. F. H. rovněž potvrdil, že správu systému Derby zajišťovala sama banka svými zaměstnanci. Pripustil, že zásah do bankovního systému mohla provést celá řada programátorů banky i informatiků filiálek a obžalovaný zdaleka nebyl jediným zaměstnancem, který měl do programu potřebný přístup. Zdrojové texty měli k dispozici někteří programátoři, nebyl schopen specifikovat kteří. On sám měl zdrojové texty ve svém počítači a byly uloženy i v nějakém adresáři na síti. Tento svědek tvrdil, že svědkyně Ing. C. J. vedla evidenci záloh dat, což ovšem, jak je uvedeno výše, svědkyně popřela. Svědek se vyjádřil též ke své účasti na schůzce, při které byl tipován možný původce neoprávněných zásahů do systému Derby, kterými byly převedeny výše uvedené finanční částky. Protože již v době schůzky bylo známo, že veškeré účty, na které měly být peníze převedeny, byly založeny na jméno M. K., buď pan I. nebo paní E. na schůzce uvedli, že pan K. a obžalovaný Ing. F. H. se znají nebo mohou znát ze společného sportování. K této schůzce se vyjádřila i svědkyně Ing. E. U., která pracovala jako náměstek ředitele Kreditní banky. Tato svědkyně nebyla schopna se vyjádřit k technickým záležitostem správy systému Derby, ovšem vysvětlila, že na

některé schůzce vedení banky docházelo k tipování možného pachatele neoprávněných zásahů do systému z řad pracovníků Kreditní banky. Svědek Ing. L. [] I. [] předložil seznam teoreticky možných pachatelů z hlediska toho, že pracoval jako ředitel odboru informatiky centrály a znal možnosti přístupu zaměstnanců do systému. V přípravném řízení dále svědkyně uvedla, že Kreditní banka poskytovala určité finanční částky sportovnímu oddílu TJ Slávia VŠ Plzeň a později si uvědomila, že propagaci Kreditní banky zajišťoval obžalovaný Ing. P. [] H. [] a na nějakých materiálech poskytovaných sportovním oddílem narazila i na jméno K. []. To si však měla uvědomit až později, kdy obžalovaný Ing. P. [] H. [] již byl vytipován jako možný pachatel. V hlavním líčení uvedla, že obžalovaný Ing. P. [] H. [] vyjednával sponzoring oddílu TJ Slávia VŠ a Kreditní banka dostávala od tohoto oddílu správy o sportovní činnosti, kde figurovalo jméno Ing. M. [] K. [] jako člena tohoto oddílu. Proto byl obžalovaný Ing. P. [] H. [], který měl obžalovaného Ing. M. [] K. [] znát, vytipován jako možný pachatel. Nedokázala si vybavit, kdo s touto myšlenkou přišel jako první. Výpověď této svědkyně je v rozporu především s výpovědí obžalovaného Ing. M. [] K. [], který popřel, že by byl v předmětném období členem či funkcionářem oddílu TJ Slávia VŠ Plzeň a toto své tvrzení podložil listinnými důkazy, ostatně i svědek V. [] V. [], který pracoval jako předseda volejbalového oddílu TJ Slávia VŠ Plzeň a znal oba obžalované uvedl, že se zajišťováním sponzoringu z Kreditní banky neměl obžalovaný Ing. M. [] K. [] nic společného. Svědkyně D. [] N. [] neposkytla žádné podstatné informace. Svědek R. [] I. [] uvedl velice široký okruh osob, které mohly provést zásah do systému Derby. Do tohoto okruhu zařadil i informatiky filiálek a nevyloučil ani zásah zvenčí, neboť data z filiálek byla přenášena prostřednictvím telefonu. Ochrana přenášovaných dat byla tehdy dle jeho názoru nedostatečná. Vyjádřil se též k tomu, že nebyla stanovena povinnost zaměstnanců měnit přístupová hesla do počítačů, on sám si heslo měnil asi jedenkrát za půl roku. Potvrdil, že banka měla k dispozici zdrojové texty k systému Derby a že tyto byly přístupné celé řadě pracovníků. Uvedl rovněž, že bylo prováděno zálohování dat, on sám se však setkal s tím, že některé zálohy byly nečitelné. Uvedl též, že programátoři centrály i informatici filiálky Plzeň sídlili v jedné budově a často se navzájem na svých pracovištích navštěvovali. Komunikace mezi filiálkami a centrálou, eventuálně mezi externími agendami a systémem Derby na centrále probíhala prostřednictvím dávek a těch během dne docházely desítky.

V hlavním líčení byli dále k návrhu obžalovaného Ing. P. [] H. [] vyslechnuti svědci D. [] H. [], Ing. [] N. [] a Ing. I. [] H. []. Svědkyně I. [] H. [] (nyní S. []) dle své výpovědi pracovala v Kreditní bance od roku 1991, v průběhu svého zaměstnání byla zaškolená jako informatička. Přišla do styku se systémem Derby a dohlížela na zpracování dat a průběh uzávěrek, přidělovala i přístupová hesla jednotlivým pracovníkům. Do správy systému Derby jí zaškolovali obžalovaný Ing. P. [] H. [], Ing. M. [] Z. [] a též její tehdejší manžel Ing. I. [] H. []. Ten v Kreditní bance ukončil pracovní poměr před koncem roku 1994, ale ještě poté jí v bance několikrát navštívil a navštěvoval též Ing. M. [] Z. []. Svědek Ing. I. [] H. [] se vyjádřil k fungování systému Derby a vysvětlil okolnosti svého odchodu ze zaměstnání v bance. Uvedl, že struktura systému Derby, konkrétně struktura vlastního zúčtovacího jádra, nebyla nikomu z pracovníků Kreditní banky známa. V době, kdy on v Kreditní bance pracoval, závažnější problémy systému Derby řešili pracovníci dodavatele, kteří do banky dojížděli 2x-3x za rok. On sám,

stejně jako další programátoři banky, prováděli určité úpravy, zejména v souvislosti s připojením externích agend, eventuálně odstraňovali drobné dílčí problémy v provozu systému. Uvedl, že struktura přenášených dávek byla některým pracovníkům banky známa. V posledním hlavním líčení pak uvedl, že podle jeho názoru nebylo prakticky možné, aby se jakákoli osoba dopátrala struktury dávky. Musela by totiž nahrát data z počítače, u kterého seděl konkrétní člověk, který by cizí osobu k počítači nepustil. Svědek Ing. J. N. potvrdil, že počítačová síť na centrále a zřejmě i na filiálce v Plzni byla zaváděna v roce 1993 a v létě roku 1994 už jistě fungovala. Struktura systému Derby byla dosti složitá a přenos dávek fungoval nejprve pomocí modemu, později přes síťové připojení. Byl testován i přístup ze vzdálené linky, to bylo v době, kdy řada programátorů byla na školení v cizině, někdy na jaře roku 1994. Smyslem bylo zajistit možnost správy systému z ciziny tak, že každý pracovník se mohl připojit jakoby na své pracoviště prostřednictvím jednoho z počítačů v bance. Toto spojení zůstalo zachováno i později. Vysvětlil, že byl veden tzv. protokol o takovémto připojení, ze kterého bylo možno zjistit, kdo a kdy byl do systému připojen a přístup do systému byl zabezpečen. Dále však uvedl, že v bance existovala celá řada modemů a modemových připojení, přičemž na tato připojení měl přístup v podstatě každý, kdo znal přístupová hesla. Počítačový systém byl zřízen tak, že v podstatě z každého počítačového pracoviště bylo možno poskytovat stejné služby a záleželo na stanovených oprávněních daného uživatele. Také v posledním hlavním líčení svědek označil teoreticky široký okruh osob, které se mohly do systému zasáhnout a způsobit připojení k systému Derby. Mimo jiné hovořil i o vzdáleném přístupu.

Svědék Ing. K., který se podílel na implementaci novější verze systému Derby v pozdější době a prováděl též následnou kontrolu po zjištění nesrovnalostí ve zúčtovacím systému potvrdil, že v roce 1994 si systém Derby spravovala banka sama a nevyloučil, že k dispozici v bance byly i zdrojové texty. V době, kdy prováděl následnou kontrolu a požadoval poskytnutí záloh dat z kritické doby, tyto zálohy mu nebyly poskytnuty s tím, že nejsou k dispozici nebo jsou nečitelné. V posledním hlavním líčení svědek teoreticky připustil možnost zásahu i formou vzdáleného přístupu při znalosti všech přístupových hesel.

Ohledně zabezpečení a možnosti přístupu do systému Derby byl zpracován i znalecký posudek z oboru bezpečnost informačních systémů a počítačová kriminalita. V hlavním líčení znalec Ing. Jiří Nápravník především uvedl, že systém Derby nebylo možno pro účely podání znaleckého posudku rekonstruovat a znovu nainstalovat tak, aby fungoval jako v roce 1994, neboť společnost Derby v době zpracování posudku již neexistovala. Ze závěrů znaleckého posudku vyplynulo, že zásahy do systému Derby, kterými byly převedeny výše zmíněné finanční částky nemohly vzniknout samovolně a muselo jít o zásah určité osoby. Pokud by došlo k selhání systému, chyba by způsobila jeho zastavení, k čemuž nedošlo. Další teoretickou možností je to, že chyba v počítačovém systému existovala a byla za určitých podmínek vyvolána a následně se spustila určitá operace. Vzhledem k tomu, že částky byly převedeny až v průběhu roku 1994 a systém v bance pracoval již od roku 1992, znalec vyloučil i možnost vzniku takovéto chyby. Nevyloučil však možnost vložení modulu zvaného trojský kůň, který by ovšem musel být do systému vložen určitou osobou a následně zprovozněn. V hlavním líčení podrobněji vysvětlil, že takovýto program může být spuštěn různým způsobem, může to být vázáno na datum, hodinu, založení účtu, stav

peněz na účtu a podobně a může být spuštěn i opakovaně. Může být spuštěn i zvnějšku, tedy nikoli u počítače umístěného v bance, ale dle názoru znalce v té době k takovému spuštění neexistovaly technické podmínky. Trojský kůň může existovat v systému libovolně dlouho a záleží na kontrole a zabezpečení systému, zda a kdy dojde k jeho odhalení. Žádné důkazy ani indicie o existenci takového modulu v počítačovém systému nezaznamenal, avšak jeho existenci nemůže ani vyloučit. Tento modul mohl být spuštěn i bez fyzické přítomnosti jeho autora u počítače. V písemném vyhotovení znaleckého posudku znalec dále uvedl, že zásah do počítačového systému mohl provést člověk s odbornou kvalifikací, který mohl pracovat v odděleních informatiky banky nebo jako velmi zkušený bankovní úředník či metodik v účetnictví na pobočce. Vzhledem k tomu, že servis bankovního systému si zajišťovala sama Kreditní banka, zúžil znalec okruh možných osob na informatiky Kreditní banky. Pokud mu v hlavním líčení bylo předestřeno, že v bance byly k dispozici zdrojové texty k systému, znalec uvedl, že toto jeho omezení možných pachatelů ztrácí smysl. Znalost zdrojových textů znamenala, že kvalifikovaný pracovník mohl provádět zásahy do systému a tyto zásahy mohl i následně zahlazovat. V písemném vyhotovení posudku dále znalec vysvětlil, že na základě analýzy dat, které mu byly poskytnuty, není možné určit profil osoby, která zásahy provedla. Z hlediska použitých přístupových hesel uvedl, že toto nelze považovat za jednoznačnou identifikaci osoby zasahující do systému, neboť přístupové heslo lze zjistit například odpozоровáním z klávesnice při přihlašování pracovníka, uhádnutím nebo využitím speciálního programu. Znalec nevyloučil možnost provedení zásahu na dálku, přičemž dle jeho názoru by přicházelo v úvahu pouze telefonické připojení, neboť s ohledem na použitou síť by internetové připojení se systémem nekomunikovalo. Připustil, že již v roce 1994 existovaly programy, které umožňovaly dálkové ovládání počítače a zpětný přenos údajů zobrazených na obrazovce. Dále vysvětlil, že není možno zodpovědět otázku, jakým způsobem byly operace pravděpodobně provedeny, neboť nebylo možné systém znovu ve stejné podobě nainstalovat. Závěrem poukázal na to, že zabezpečení systému Derby bylo velmi slabé a zásah do tohoto systému byl umožněn právě slabými tohoto systému. V posledním hlavním líčení byly se souhlasem obžalovaných i státního zástupce postupem podle § 211 odst. 5 trestního řádu posudek i výpověď znalce přečteny.

Z výše uvedených důkazů je zřejmé, že obžalovaný H. ■■■ mohl být osobou, která provedla neoprávněný zásah do systému Derby a uskutečnila neoprávněný převod finančních částek. Je ale také zjevné, že tyto operace mohla uskutečnit celá řada dalších osob, především z řad tehdejších zaměstnanců Kreditní banky. To vyplývá jak z výpovědí svědků, tak především ze znaleckého posudku z oboru bezpečnosti informačních systémů a počítačová kriminalita. Přitom nebyl proveden žádný přímý ani nepřímý důkaz, který by svědčil o vině obžalovaného. Za této důkazní situace soud nemůže učinit jednoznačný závěr, že se na výše popsané trestné činnosti podílel obžalovaný H. ■■■. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že zásada zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností vyžaduje, aby soud opřel své rozhodnutí o vině a trestu o jednoznačně zjištěná a bezpečně prokázaná fakta, nikoli o pouhou pravděpodobnost. V daném případě ovšem taková jistota na straně soudu neexistuje a proto byl obžalovaný podle § 226 písm.c) trestního řádu obžaloby zproštěn. Je třeba se pro úplnost pozastavit nad argumenty, z kterých zjevně vycházela obžaloba, když i obžalovaného H. ■■■ postavila před soud. Hlavním důvodem byla zřejmě osobní známost obou mužů. To potvrzují i výše uvedení svědci,

kteří hovoří o tipování možného pachatele z řad zaměstnanců banky. Skutečnost, že se obžalovaní znali z prostředí volejbalu ani jeden nepopírá a oba se k ní podrobně vyjádřili. Jak bylo výše uvedeno, obžalovaný K. se vyjádřil i k peněžním transakcím, které mezi nimi probíhaly a soud nemá důvod tato vysvětlení nepřijmout. Je proto třeba uzavřít, že pouze ze samotného faktu, že se obžalovaní znali a měli mezi sebou určité finanční závazky (byť shodou okolností v době navazující na spáchání trestné činnosti), nelze dovozovat vinu obžalovaného H., a to ani při uznání viny obžalovaného K. Je pravdou, že skutkové okolnosti k takovému závěru svádí. Uvedené finanční operace prováděl prokazatelně obžalovaný K., který měl zároveň dobrého známého v Kreditní bance, který navíc byl schopen z titulu své funkce učinit zásah do počítačového systému a umožnit převod finančních částek. Bez konkrétního důkazu však takovou úvahu nelze přijmout jako podklad pro uznání viny obžalovaného H. Již v původním řízení bylo k pokynu Vrchního soudu v Praze doplněné dokazování ohledně počínajícího podnikání obžalovaného H. poté, co odešel z Kreditní banky. Byly opatřeny listinné důkazy a obsáhle vyslechnut samotný obžalovaný H., který všechny okolnosti svého podnikání a finančních záležitostí s tím související logicky vysvětlil a jeho obhajoba v tomto směru nebyla žádným dalším důkazem vyvrácena. Z výpisu z obchodního rejstříku bylo zjištěno, že společnost K. s.r.o. byla zapsána dne 2. 11. 1994, jediným společníkem a jednatelem byl obžalovaný Ing. H. a předmětem podnikání byla koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej a zprostředkování obchodu a služeb. Ke změně došlo s účinností od 12. 2. 1999, kdy se jedinou společnicí stala H. N., s účinností od 11. 8. 1999 se H. N. stala i jedinou jednatelkou společnosti. S účinností od 15. 4. 2002 byl změněn předmět podnikání společnosti, kdy namísto zprostředkování obchodu a služeb byla zapsána výroba chemických látek a chemických přípravků. Ke stejnému datu se společníky a jednatelem společnosti stali H. N. a Z. Obžalovaný podrobně vysvětlil počátky svého podnikání. Pracoval v podniku Škoda Plzeň a dále programoval pro různé firmy. V roce 1994 získal živnostenské oprávnění na poskytování software a nákup a prodej zboží a začal podnikat. Současně pracoval v Kreditní bance jako programátor. Před rokem 1999 existovala v Plzni společnost K. s.p., která byla monopolním dodavatelem úklidových prostředků, pobočky byly ve všech krajských městech a ředitelkou pobočky v Plzni byla matka obžalovaného. Tato společnost se dostala do potíží a bylo zřejmé, že zanikne, obžalovaný s touto společností spolupracoval, neboť to bylo vzájemně ekonomicky výhodné. V létě roku 1994 již bylo jeho podnikání natolik rozsáhlé, že je nemohl zvládnout při zaměstnání. Bylo zřejmé, že matka v důsledku zániku společnosti K. s.p. přijde o zaměstnání a sestra chtěla po vystudování vysoké školy podnikat, proto se v té době rozhodli, že založí společnost K. s.r.o., v rámci které by pokračovalo podnikání. Vyjádřil se i k pohybům na účtech, které považoval Vrchní soud za neobvyklé a vysvětlil, že jako každá jiná firma prodávali na faktury i za hotové a při prodeji za hotové potřebovali peníze dostat do banky (tzv. odvod tržeb). V Praze měli další prodejní sklad, mohlo se proto stát, že tržby byly odevzdány dvakrát v jeden den. Dohledal majitele některých účtů uvedených v rozhodnutí Vrchního soudu, jedná se o dodavatele obchodního zboží, šlo o největší obchodní partnery, proto na tyto účty probíhalo nejvíce plateb. Příjemce peněz je ve výpisu uveden pouze v případě, že jde o převod v rámci téže banky, pokud jsou peníze převáděny do jiné banky, majitel účtu uveden není. K placení více faktur v jeden den mohlo dojít z důvodu, že když jezdil za zákazníky, příkazy k úhradě podepisoval jednou týdně. Kromě toho sklad v Praze si objednával zboží nezávisle na

obžalovaném, ale faktury přišly do Plzně a on dával příkaz k jejich proplacení a mohly být placeny současně s jinými. Dále některé zboží bylo dodáváno poštou a s každou zásilkou chodila faktura s uvedeným variabilním symbolem, takže faktury nešlo platit souhrnně. Největší dodavatel, Spojené Kartáčovny a.s., požadoval, aby faktury byly zaplacený do konce měsíce, proto ke konci měsíce docházelo ke kumulaci plateb. Docházelo též k přefakturaci v rámci spolupráce s firmou Fastaf v Českých Budějovicích. K některým transakcím obžalovaný předložil listinné důkazy, které potvrzují jeho vyjádření. V uvedené době měl více účtů, již před rokem 1989 měl sporožirový účet, po nástupu do Kreditní banky mu byl zřízen účet u této banky, po jejím pádu si založil účet v Komerční bance, ale ta byla nepružná. Banky v té době neuměly platit tzv. SIPO, proto si ponechal i sporožirový účet. Na účet u Komerční banky mu chodily jen přídavky na děti od města a mzda od společnosti Škoda Energetika s.r.o., kde pracoval jako poradce pro výpočetní systém. Vyjádřil se též k placení daní a odvodů sociálního zabezpečení a nemocenského pojištění. Vysvětlil, že byl zaměstnancem společnosti K[reditační banka] s.r.o., která mu platila mzdu a prováděla veškeré odvody, on pouze jako fyzická osoba dělal závěrečné vyúčtování všech příjmů. Podal daňové přiznání a pokud mu byla daň doměřena, doplatil jí v hotovosti, jednalo se o malé částky. Obdobně to bylo s odvody na sociální pojištění. Na žádné z uvedených dávek nemá nedoplatky, k tomu předložil listinné důkazy, které toto tvrzení osvědčily. Vyjádřil se obecně ke svým majetkovým poměrům, zejména vlastnictví nemovitostí, kdy uvedl, že až od roku 2000 je majitelem bytu zakoupeného od města za částku 120.000,- Kč, kterou splácí.

Ani takto doplněné dokazování nezměnilo fakt, že proti obžalovanému H[obžalovaný] nebyl proveden žádný důkaz o jeho vině a jeho obhajoba nebyla v žádném směru vyvrácena. Pro úplnost je třeba dodat, že soud není toho názoru, že vina obžalovaného H[obžalovaný] se musí nutně odvíjet od viny obžalovaného K[reditační banka] a naopak. Už výše bylo konstatováno, že obžalovaný K[reditační banka] byl jednoznačně usvědčen jako osoba, která činila jednotlivé neoprávněné bankovní operace po zásahu do počítačového systému v Kreditní bance. To je zcela nepochybný fakt. Tento zásah samozřejmě musela provést osoba odlišná od obžalovaného K[reditační banka], a to zjevně po vzájemné domluvě a ve vzájemné spolupráci. Bylo by nesprávným hodnocením důkazů, kdyby soud při nedostatku důkazního materiálu ohledně obžalovaného H[obžalovaný] zprostil viny i obžalovaného K[reditační banka] a ignoroval přímé důkazy svědčící o jeho vině. Na druhé straně po zhodnocení všech důkazů je zjevné, že zásah do systému Derby mohla provést řada dalších osob. Nelze vyloučit, že obžalovaný K[reditační banka] mohl v tomto směru spolupracovat s dalším zaměstnancem Kreditní banky či jinou osobou, které mohla do systému zasáhnout třeba i zvenčí. Proto soud hodnotil důkazy ohledně obou obžalovaných víceméně odděleně a nevázal vinu jednoho z nich na závěry o vině druhého.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze.

Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok

na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce. Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

V Plzni dne 22. října 2004

Mgr. Tomáš Bouček, v.r.
předseda senátu
Krajského soudu v Plzni

Za správnost vyhotovení:
Olga Harmáčková

